

Το πρώτο καταγεγραμμένο ρουσφέτι!

27/Ιουν/2014 00:05

"Οι πολίτες μας αγάπησαν για τους λάθος λόγους και μας μίσησαν, επίσης, για λάθος λόγο". Η ομολογία αυτή ανήκει σε έμπειρο πολιτικό. Ο ίδιος συνέχισε: "Η χώρα χρεοκόπησε λόγω της δικής μας διαχείρισης. "Αγοράζαμε" την έδρα μας με τον αντίστοιχο αριθμό ρουσφετιών. Μόνο που αυτό δεν ξεκίνησε στη μεταπολίτευση, αλλά από την ίδρυση του ελληνικού κράτους". Μας ρώτησε στη συνέχεια αν ξέρουμε το πότε έγινε το πρώτο ρουσφέτι! Το πρώτο ρουσφέτι, λοιπόν, έγινε το 1825 και έχει καταγραφεί!

Στις 18 Μαρτίου του 1825, λοιπόν, το βουλευτικό σώμα έστειλε επιστολή προς το "Σεβαστόν Εκτελιστικόν", με την οποία ζητούσε το διορισμό του Δημητρίου Κ. Αθανασίου. Ας διαβάσουμε το σημείωμα, καθώς και οι λεπτομέρειες έχουν σημασία: "Ο αναφερόμενος εις την εγκλεισμένην αναφοράν Δημήτριος Κ. Αθανασίου είναι, ως επληροφορήθη το Βουλευτικόν, νέος με φρόνησιν και με πατριωτισμόν και ότι εκπλήρωσες ακαιρεώς τα χρέη του εις την Επαρχίας Βλοχού. Δια τούτο κρίνει εύλογον να τον δοθή εν ανάλογον υπουργήμα δια να δειχθή πάλιν χρήσιμος εις την πατρίδα".

Να εξηγήσουμε τι ακριβώς σημαίνουν δύο λέξεις, για να αποφύγουμε και τις παρεξηγήσεις! Το σημείωμα μιλάει για τα χρέη του Δ.Α και εννοεί υποχρεώσεις. Επίσης, το υπουργήμα ήταν μία δημόσια θέση. Με άλλα λόγια το Σώμα των Βουλευτών ζητούσε από την κυβέρνηση να δώσει στον Δ. Α μία θέση στον ασχημάτιστο ακόμη τότε δημόσιο τομέα. Πριν καλά - καλά δημιουργηθεί το ελληνικό κράτος!

Είναι μία πρακτική που ακολουθήθηκε από τότε. Το δημόσιο δανειζότανε και οι πολιτικοί σκορπούσαν τα λεφτά για να μπορούν να εξαγοράσουν την επανεκλογή τους. Κι ήρθε η χρεοκοπία του 2009. Λάθος! το ίδιο έργο το είδαμε κι άλλες φορές! Το 1827, το 1843, το 1893 (το δυστυχώς επτωχεύσαμε) και το 1932. Τόσες πολλές φορές πηδήξαμε στο γκρεμό κι άλλες τόσες συνεχίσαμε σαν να μην συνέβη το παραμικρό. Κι η αλήθεια είναι ότι όσο βολικό ήταν αυτό το "σύστημα" για τους πολιτευτές, άλλο τόσο βολικό ήταν για το σώμα των ψηφοφόρων.

Να μην την πάμε μακριά την συζήτηση! Σε όλα αυτά τα χρόνια της ύφεσης ακούμε διαφόρους να διαμαρτύρονται. Γιατί αλήθεια; Μήπως επειδή δεν λειτουργεί το πελατειακό κράτος; Κι αυτό που διακρίνουμε δεν είναι ο συναγωνισμός των κομμάτων για το καλύτερο, για τον εκσυγχρονισμό της Οικονομίας και της Κοινωνίας, αλλά για το ποιός θα γίνει περισσότερο αρεστός. Μέχρι και η

κυβέρνηση Σαμαρά έσπευσε να συναγωνιστεί την αντιπολίτευση και αύξησε εντυπωσιακά τις φωνές του λαϊκισμού στο εσωτερικό της.

Οι απαισιόδοξοι υποστηρίζουν ότι δεν υπάρχει σωτηρία. Οι πιο αισιόδοξοι δείχνουν το τι ακριβώς συνέβη στο παρελθόν και σημειώνουν ότι με κάποιον τρόπο τα καταφέραμε. Η λογική μου λέει ότι έχουν δίκιο οι πρώτοι, οι απαισιόδοξοι. Η Ιστορία, όμως, με διαψεύδει. Αν βέβαια στην εξίσωση βάλουμε την ποιότητα του κράτους μας και τις αρχές που διέπουν την κοινωνία μας, εκεί τα πράγματα αλλάζουν. Ίσως πάλι να είμαστε υπερβολικοί. Οι λαοί της Δύσης πέρασαν στο διαφωτισμό αφού προηγουμένως έζησαν το σκοταδισμό της Ιεράς Εξέτασης. Ο δυτικός πολιτισμός είναι προϊόν μεγάλων συγκρούσεων, τις οποίες εμείς δεν βιώσαμε. Κι εδώ μένει κανείς να αναρωτηθεί αν είναι απαραίτητο να γίνουμε πρώτα βάρβαροι και έπειτα "φιλελεύθεροι" ή αν το ελληνικό μονοπάτι ανάμεσα στους δρόμους της ανατολής και της δύσης είναι κι αυτός τελικά ένας δρόμος φτιαγμένος ειδικά για τα δικά μας μέτρα...

Μην βιαστείτε να πείτε ότι φταίει ο πολιτικός που μου άνοιξε το θέμα, επειδή ακριβώς ήταν ειλικρινής. Ούτε να πιάσουμε το μαστίγιο και να αρχίσουμε να λέμε κάθε φορά ότι μαζί τα φάγαμε", επειδή δεν τα φάγαμε μαζί. Ίσως όμως είναι χρήσιμο να προσπαθήσει κανείς να δει τα όσα έχουν συμβεί στο παρελθόν με μια πιο κριτική ματιά. Κι ίσως τότε μάθει ότι είχαμε κι άλλες φορές την ευκαιρία να "αλλάξουμε" και δεν το κάναμε. Τι μας λείπει, λοιπόν, ότι θα το κάνουμε τώρα;

Θανάσης Μαυρίδης

thanasismavridis@capital.gr

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)